

פ"ד עמ' א: כתוב במשנה (פ"ג עמ' ב') שהמוכר והלוקח שסיכמו שימכור חיטים יפות ואחר זמן התברר שהם רעות- הלוקח נתאנה ורק הוא יכול לחזור בו ולא המוכר, אפילו אם החיטים התייקרו והמוכר שרוצה לחזור בו כדי למכור את החיטים ביוקר, טוען שכיון שהייתה כאן אונאה- אם כן המקח בטל לגמרי וגם לו יש זכות לבטל את המקח אע"פ שהוא לא נתאנה. וכן להפך, אם סיכמו על רעות ונמצאו יפות- המוכר נתאנה ורק הוא יכול לחזור בו ולא לוקח, אפילו אם החיטים הוזלו. אמר ר' חסדא: יש מקרה מקביל ליפות ונמצאו רעות שהוא: הקונה שקנה חפץ של שווי 5 ושילם עליו 6 – הקונה התאנה ורק הוא חוזר בו ולא המוכר אפילו אם המחיר עלה. וכן להיפך מקרה שמקביל לרעות ונמצאו יפות: שווה 6 שמכר ב-5- המוכר נתאנה ורק הוא חוזר אפילו אם המחיר ירד ועקב כך הלוקח גם רוצה לבטל את המכר. שאלה הגמ': פשיטא שהמקרים דומים?! בתירוץ הגמ' נחלקו רשב"ם ותוס' איך לבאר. כל אחד מהם מביא עוד פירוש נוסף בשמו של רש"י. שיטות אלו מסוכמות בטבלא:

	רש"י א'	רשב"ם	רש"י ב'	ר"י (גי' הגמ' שלנו)
יפות ונמצאו רעות	כשמוכר חוזר- הלוקח אומר שידע שזה רע כיון שרע יאמר הקונה	כמו רש"י בפירוש א'	כשמוכר חוזר- הלוקח אומר שידע שזה רע אלא שהמוכר אומר תמיד טוב	כשלוקח חוזר- המוכר אומר ידעת שזה רע אלא שאני תמיד אומר טוב
רעות ונמצאו יפות	כשלוקח חוזר- המוכר מודה שאלו הם הרעות (בשבילי)	כשלוקח חוזר- המוכר אומר שידע שזה טוב כיון שטוב יאמר המוכר	כשלוקח חוזר- המוכר אומר שידע שזה טוב אלא שהלוקח תמיד אומר רע	כשמוכר חוזר- הלוקח אומר ידעת שזה טוב אלא שאני תמיד אומר רע

	רש"י א'	רשב"ם	רש"י ב'	ר"י (גי' הגמ' שלנו)
יפות ונמצאו רעות	כשמוכר חוזר- הלוקח אומר שידע שזה רע כיון שרע יאמר הקונה	כמו רש"י בפירוש א'	כשמוכר חוזר- הלוקח אומר שידע שזה רע אלא שהמוכר אומר תמיד טוב	כשלוקח חוזר- המוכר אומר ידעת שזה רע אלא שאני תמיד אומר טוב
רעות ונמצאו יפות	כשלוקח חוזר- המוכר מודה שאלו הם הרעות (בשבילי)	כשלוקח חוזר- המוכר אומר שידע שזה טוב כיון שטוב יאמר המוכר	כשלוקח חוזר- המוכר אומר שידע שזה טוב אלא שהלוקח תמיד אומר רע	כשמוכר חוזר- הלוקח אומר ידעת שזה טוב אלא שאני תמיד אומר רע